

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Tp 30/2020 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo 76/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu bola 28. januára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) proti (v obsahovom súhrne návrhu na rozhodnutie ústavného súdu) postupu v konaní súdov pri rozhodovaní o jeho väzobnom stíhaní zavŕšenom uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tpo 76/2020-193 z 5. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 47 Tp 30/2020-172 zo 7. decembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina (ďalej len „policajt“) ČVS: ORP-723/3-VYS-ZA-2020 z 1. augusta 2020 bolo podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie vo veci a ďalším uznesením policajta z 2. augusta 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z.

Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ bol uznesením sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 47 Tp/30/2020-17 zo 4. augusta 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo/49/2020-95 z 8. septembra 2020 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

2.1. Sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu uznesením č. k. 47 Tp 30/2020-172 zo 7. decembra 2020 zamietla žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenú okresnému súdu 26. novembra 2020. Krajský súd uznesením č. k. 1 Tpo 76/2020-193 z 5. januára 2021 zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Argumentáciu sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti je možné rozdeliť do niekoľkých rovín.

3.1. V prvej rovine sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd vôbec nekonal o jeho prvej žiadosti o prepustenie z väzby z 27. októbra 2020, pričom polemizuje s názorom okresného súdu a preverovaní jej riadneho doručenia na podateľni okresného súdu prostredníctvom technikov okresného súdu a krajského súdu a dopytom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, keďže *„obe žiadosti boli zo strany obhajcu obvineného úplne totožné a rovnakým spôsobom podané elektronickými prostriedkami do elektronickej podateľne súdu podpísaná zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona zároveň so spätnou väzbou, a to potvrdzujúcou správou zo systému súdu, že obe žiadosti boli úspešne doručené.“*. Túto argumentáciu sťažovateľ dopĺňa o právny názor, podľa ktorého v prípade pochybností je potrebné aplikovať zásadu *„in dubio pro reo“*, a teda v pochybnostiach v prospech sťažovateľa tieto vyložiť v jeho prospech.

3.2. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namieta prietahový postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nevykonávajú úkony v prípravnom konaní prednostne a urýchlene, čím tak postupujú v rozpore s § 2 ods. 6 Trestného poriadku. V konkrétnostiach namieta postup vec dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“), ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľom ustanoveného obhajcu proti uzneseniu policajta z 2. augusta 2020 o vznesení obvinenia sťažovateľovi podanej 7. augusta 2020 až svojim uznesením č. k. 1 Pv 407/20/5511-23 z 20. októbra 2020, teda po vyše 2 mesiacoch od jej doručenia. V ďalšom namietol prietahový postup policajta pri vykonávaní dokazovania v prípravnom konaní, ktorý mal byť nečinný po dobu 4 mesiacov, teda *„... vyšetrovateľ po úvodných úkonoch a výsluchu obvineného a svedkov v čase ešte pred vzatím... do väzby dňa 04.08.2020 nevykonal do 26.11.2020 žiadne iné úkony, teda po uplynutí doby skoro 4 mesiace...“*.

4. Na podklade predostretej argumentácie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted]... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Tp 30/2020 porušené boli.“

2. Základné právo [redacted]... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5

ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tpo/76/2020 porušené boli.

3. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 47Tp/30/2020-172 zo dňa 07.12.2020 a uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tpo/76/2020-193 zo dňa 05.01.2021 zrušuje.

4. Sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... okamžite prepúšťa z väzby na slobodu.

5. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 Eur, ktorú sú porušovatelia základných práv povinný zaplatiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

6. Porušovatelia základných práv sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania sťažovateľa na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1. Právomoc ústavného súdu:

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7.1. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.2. Relevantná právna úprava:

8. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

9. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

10. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že:

- a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,
- c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

11. Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.

11.1. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť.

12. Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

12.1. Podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov; prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej dvadsať pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty.

12.2. Podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť

- a) dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin,
- b) tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin,
- c) štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

12.3. Podľa § 76 ods. 7 Trestného poriadku z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá na prípravné konanie najviac

- a) sedem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin,
- b) devätnásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin,
- c) dvadsaťpäť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

13. Podľa § 208 ods. 1 Trestného poriadku ak policajt považuje vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie za skončené a jeho výsledky za postačujúce na podanie návrhu na obžalobu alebo na iné rozhodnutie...

13.1. Podľa § 209 ods. 1 Trestného poriadku po skončení vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie, ak nerozhodne podľa § 214 ods. 2 alebo § 215 ods. 4.

13.2. Podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov je potrebné skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia; v ostatných prípadoch do štyroch mesiacov.

13.3. Podľa § 209 ods. 3 Trestného poriadku ak nie je vyšetrovanie skončené v lehotách uvedených v odseku 2, policajt prokurátorovi písomne oznámi, prečo nebolo možné vyšetrovanie skončiť v ustanovených lehotách, aké úkony treba ešte vykonať a aký čas bude ešte vyšetrovanie pokračovať. Prokurátor môže policajtovi pokynom zmeniť rozsah úkonov, ktoré majú byť ešte vykonané. Môže tiež určiť inú lehotu, akú má vyšetrovanie ešte trvať.

III.3. Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu:

14. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene je vyjadrená výslovne v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Rovnako požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie ustanovuje výslovne aj § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania (II. ÚS 185/2016).

14.1. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých podmienok jej trvania, je aplikovateľný aj čl. 5 ods. 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, IV. ÚS 152/09, II. ÚS 185/2016).

15. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane [pozri obdobne napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45, Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51].

16. Z judikatúry ESLP vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock v. Slovinsko z 28. 11. 2000, Vodeničarov v. Slovenská republika z 21. 12. 2000, body 33, 36). V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) teda jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Barfuss z roku 2000, § 65, Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24, Wemhoff z roku 1968, § 10). Podstatnými sú predovšetkým: pretrvávanie dôvodného

podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody na toto pozbavenie a osobitná starostlivosť (urýchlenie) príslušných orgánov pri vedení konania proti nej (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Neumeister v. Rakúsko z 27. 6. 1968, strana 37, § 4 – § 5; Ringeisen v. Rakúsko zo 16. 7. 1971, § 104; Letelier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, § 35; Kemmache v. Francúzsko z 27. 11. 1991, § 45; Punzelt v. Česká republika z 25. 4. 2000, § 73 a Český v. Česká republika zo 6. 6. 2000, § 74 – § 76).

16.1. V zmysle judikatúry ESLP ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, štát musí v zásade poskytnúť oprávnenej osobe rovnaké záruky v opravnom konaní ako v konaní na prvom stupni (Navarra v. Francúzsko z 23. novembra 1993, § 28).

17. Ústavný súd v rozhodnutiach, v ktorých sa zaoberal požiadavkou urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05), pričom zvolenému naratívu nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca niekoľko týždňov (III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

III.4. Posúdenie sťažnostných námietok sťažovateľa:

19. Ústavný súd po ústavnom prieskume postupu okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej okresnému súdu 26. novembra 2020 konštatuje, že okresný súd o sťažovateľom podanej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol napadnutým uznesením 7. decembra 2020, teda za dobu 11 dní. Z dôvodu podaného riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu č. k. 47 Tp 30/2020-172 zo 7. decembra 2020 sťažovateľom vo veci rozhodoval následne krajský súd, ktorý ním podanú sťažnosť svojím uznesením č. k. 1 Tpo 76/2020-193 z 5. januára 2021 zamietol. Konanie pred sťažnostným súdom tak nepresiahlo lehotu jedného mesiaca, pričom si tak celkovo rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyžiadalo lehotu 40 dní, ktorej dĺžka je tak z ústavnoprávneho hľadiska ešte udržateľná. Túto námietku sťažovateľa tak ústavný súd hodnotí ako zjavne neopodstatnenú, v dôsledku čoho túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal aj postup okresného súdu v spojení s postupom krajského súdu, ktoré nekonali/nemali konať o ním podanej žiadosti o prepustenie z väzby z 27. októbra 2020.

20.1. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), označovaný v odbornej terminológii ako petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Text uvedený mimo petitu sa pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011), môže však v určitých prípadoch slúžiť ako interpretačná pomôcka na zistenie obsahu inak úplného petitu, ktorý nejednoznačným slovným vyjadrením pripúšťa viac významov.

20.2. Ústavný súd v ďalšom konštatuje, že podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

20.3. Vzhľadom na to, že argumentácia sťažovateľa riadne zastúpeného v konaní pred ústavným súdom právnym zástupcom k tejto otázke sa nepreniesla do ním naformulovaného návrhu na rozhodnutie (petitu) tak, aby bolo zrejmé, že sa týka absencie rozhodnutia (teda nerozhodnutia) súdu o sťažovateľom tvrdenej skôr podanej žiadosti o prepustenie z väzby z 27. októbra 2020 (a nie konania o žiadosti o prepustenie z väzby doručenej okresnému súdu 26. novembra 2020, ktoré bolo zavŕšené napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré sťažovateľ navrhuje zrušiť), ústavný súd nepostupoval podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde a sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019), keďže (i) tento nedostatok mal povahu esenciálnu, nie formálnu a (ii) sťažovateľ bol v konaní pred ústavným súdom zastúpený právnym zástupcom, keď z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016).

20.4. Predovšetkým je však z napadnutého uznesenia krajského súdu zrejmé (strany 4 a 5), že sa otázkou existencie skoršieho elektronického podania tvrdeného sťažovateľom zaoberal, a to nielen prostredníctvom informačných technikov okresného súdu a krajského súdu, ale aj kontrolným mechanizmom prostredníctvom zisťovania evidencie podania na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, a to v oboch prípadoch s negatívnym výsledkom. Tento postup krajského súdu ústavný súd nemá dôvod spochybňovať, keďže je primeraný okolnostiam prípadu ako dostupný prostriedok verifikácie dotknutej skutočnosti (ústavný súd pritom existenciu tejto skutočnosti, teda podania žiadosti o prepustenie z väzby sám neskúma, keďže nenahrádza všeobecný súd pri jeho postupe, ale uvedený postup hodnotí z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti). Pokiaľ sťažovateľ uvádza, že v prípade pochybností je potrebné aplikovať zásadu

„*in dubio pro reo*“, a teda v pochybnostiach v prospech sťažovateľa tieto vyložiť v jeho prospech, uvedená zásada sa týka hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní o vine v trestnom konaní. Navyše, krajský súd na vylúčenie svojich pochybností použil adekvátny postup.

20.5. Túto časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 45 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, súčasne je však materiálne prítomný aj dôvod zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Poslednou sťažovateľom predostretou námietkou bol prietahový postup orgánov činných v trestnom konaní, z ktorých prokurátor rozhodol o sťažnosti sťažovateľom ustanoveného obhajcu proti uzneseniu policajta z 2. augusta 2020 o vznesení obvinenia sťažovateľovi po vyše 2 mesiacoch od jej doručenia a policajt bol vo veci nečinný po dobu 4 mesiacov napriek tomu, že sa sťažovateľ v tom čase nachádzal vo väzbe.

21.1. Z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva:

„*Zo spáchania skutku je obvinený v tomto štádiu usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedkyne - poškodenej [REDAKOVANÉ], u ktorej mal obvinený predložiť falošnú bankovku, a to v predajni [REDAKOVANÉ] ktorá svedkyňa súčasne pri rekognícii opoznala obvineného ako osobu, ktorá jej mala predložiť falošnú bankovku. Obvinený je zo spáchania skutku v tomto štádiu konania usvedčovaný súčasne listinným dôkazom, a to zápisnicou o vydaní veci zo dňa 01.08.2020, z ktorej vyplynulo, že u obvineného bolo nájdených 8 ks eurobankoviek v nominálnych hodnotách 50,- eur a 1 ks falošnej bankovky, ktorú vydala svedkyňa [REDAKOVANÉ]. Uvedené bankovky boli na základe odborných posudkov Národnej Banky Slovenska označené ako falošné so stupňom kvality 4, t.j. ako menej podarené falzifikáty. Taktiež ďalšie vo veci zabezpečené listinné a iné dôkazy, a to najmä zápisnice o výsluchoch svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zápisnica o prehliadke motorového vozidla [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], odôvodňujú trestné stíhanie voči obvinenému.“*

21.2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva:

„... *obvinený je usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedkyne poškodenej [REDAKOVANÉ], listinným dôkazom - zápisnicou o vydaní veci 8 ks falošných bankoviek a 1 ks falošnej bankovky, ktorú vydala [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], odborný posudok NBS z 01.08.2020, zápisnica o prehliadke mot. vozidla [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]“*

22. Ústavný súd sa stotožňuje s právnym názorom vo veci rozhodujúcich súdov o priebežnom vykonávaní úkonov v priebehu prípravného konania, ktorých prehľad vyplýva nielen z napadnutého uznesenia okresného súdu, ale aj argumentácie samotného sťažovateľa, pričom z hľadiska materiálnej interpretácie práva na osobnú slobodu v čl. 17 ods. 5 ústavy je relevantné zistenie, že vyšetrovanie o zločine falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona bude skončené v rámci zákonom stanovenej lehoty 4 mesiacov (§ 209 ods. 2 Trestného poriadku), pričom lehota väzby sťažovateľa nepresiahne základnú lehodu väzby v trestnom konaní vrátane prípravného konania (§ 76 ods. 2 a § 76

ods. 7 Trestného poriadku), a to v dôsledku ukončenia prípravného konania v decembri 2020 (podľa správy prokurátora z 2. decembra 2020), čomu sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti obsahovo neoponuje. V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto jej zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ako celku ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2021

Libor Duľa
predseda senátu